

szörnyeteg, melynek hátán úgy libeg ez a nagy vashajó, mint egy gyufás skatulya. Az óriási víztömeg látása ugyanazt az érzést keltette bennem, mint amikor ott-hon este sokáig szemléltem a csillagos égboltot. Most is, mint akkor, oly parányinak érzem magam, s önkéntelen félelem száll meg. Fenséges látvány a kék ég, a méltóságos, haragoszöld víztömeg, melyet néha hullámok fehérscipkés fodra díszít. S rajta a hajó a kétezer emberrel.

Ez az első reggel a hajón. Ma szép időnk van. A víztükör sima, felszínén imitt-amott verődik fel egy kis hullám. Benn a hajóban úgy érzi magát az ember, mint egy szilárdan megépített házban, ahol nyüzsög ez a hangyaboly. Három sor prices van egymás fölé téve, azokon fekszünk. Egyik felmászik, másik leszáll, van, aki a középén lévő szabad téren ácsorog, ül, de a nagy többség rohan fel a fedélzetre, alig tudnak betelni a látvánnyal, amit a tenger nyújt.

Pedig egyhangú, de mégis szép, örökké mozog. Ma dél felé megközelítettük a koreai partot. 28-án délután pedig a Csuzimai-szorosba értünk, s a japán part is látható volt. Estefelé egy kis élet támadt körülöttünk, fel-feltűntek a japán-koreai vonalon közlekedő hajók, a part mentén pedig sok-sok vitorlás. 29-én kiértünk a Japán-tengerből, s bementünk a Sárgába. Nyugat felől fúj a szél. A tenger fodros és nyugtalan, a fedélzeten úgy járnak az emberek, mint a részegek, a többség tengeribeteg lett. A korlátokhoz alig lehet hozzáférni, elfoglalták a rókázók százai.

Leírhatatlan a zaj és dulakodás, amit erre a kis helyre beszorított kétezer ember okoz. Nehéz a fedélzetre feljutni, még a klozetajtó előtt is a várakozók hosszú sora áll. Evvel telik az idő. Ma ötödik napja, hogy utazunk. Kezd minden működni és a rend helyreállni. Mindazonáltal, akinek épen maradtak az idegei, az is kemény próbát áll ki.

MADÁR JÁNOS

Utolsó égbolt

*Mindenek tüzeben,
bogarak vacogásain át:
hozza,
hozza a szél
a csillagok sikolyát.
Fölhangosodik agyunkban
minden felhő
és minden nesz.
Mert egyre sötétebb lesz.
Az árnyak már a fák
égyűrűit szedik.
Az estébe hajló utakon
kristálmetszésű csönd
közeledik.
Gyolcs, paplan,
beszűrődő rés
és hófehér lepedő
a képzelet.
Moccan az ágy,
lélegzetedben adj helyet.
Húzódj beljebb
tenyérrnyi fészünkben,
legyen ránk
az Istennek gondja.
Reményeim üvegszilánkjait*

*az éj melléd vackolja.
Összefektet minket az űr.
Sötét hajad csillaga, holdja
párnámon elterül.
Álmainkból fölriad
az utolsó égbolt,
és hibátlanul
verődik vissza
tégglák pirosával
a neved.
Félelmeinkben
reccsen a tető, a vakolat
hullni kezd.
Megroggyant
házfalak fényében
az élet.
Sorsunkat a méz kimondja,
elfogyó szemünk
végítélet.
Maradék nyelvünk
a föld,
porladó hazánk is telne.
Milyen szótlan az ember.
Csak arcát fordítja kőnek,
mintha énekelne.*